

49.

Διαθήκη τῆς 26 Μαΐου 1699. Νοτάριος Ν. Λιδάνης (σ. 54).

Ἐν Χριστοῦ ὀνόματι ἀμήν. 1699 Μαγίου 26 ἀνακραζόμενος ἐγὼ ὁ νοτάριος καὶ οἱ κάτωθε ὑπογεγραμμένοι καὶ παρακαλεσμένοι τίμιοι μάρτυρες ἀπὸ τὴν κυράτσα Βιτώρια, θυγατέρα τοῦ π(ο)τ(ἐ) μισσέ)ρ Συναδινοῦ Μπούλτζου καὶ χήρα γυνὴ τοῦ π(ο)τ(ἐ) σ(ινιὸ)ρ Μιχάλη Νίκλου, διὰ νὰ ποιήσῃ τὴν παροῦσα τῆς διαθήκη καὶ ὕστερὴ τῆς διόρθωσι, ἣ ὁποία εὗρισκομένη ἄρρωστη στὸν οἶκον ὅπερ κατοικεῖ εἰς τὴ σκοντράδα τῆς Ἀναλήψεως, μὰ χάριτι Χριστοῦ, ἔχει τὸν νοῦν καὶ τὰς φρένας ὑγιεῖς καὶ τὴν ἐρώτησα ἐγὼ ὁ νοτάριος ἂν ἀφίνῃ εἰς ἐσὲ σκλάβους, ὃ σὲ ὀσπιτάλε κανένα πρᾶμα καὶ εἶπε: ἀφίνω διὰ μία βολὰ τόσο διὰ τὴ ψυχὴ μου δουκᾶτα τρία, ἀσημένια, βενέτικα, στὴ φυλακὴ καὶ ἄλλα τρία στὸ ὀσπιτάλε. Ἐτι λέγει: ἂν μοῦ ἔλθῃ θάνατος, νὰ θάψουν τὸ ἐμὸ σῶμα εἰς τὸν ναὸν τῆς θείας Ἀναλήψεως, εἰς τὸ κοινοτάφιό μας καὶ ἀφίνω εἰς τὸν ἄνωθε ναόν, ὅπου μέλλει νὰ θαπτῶ ἓνα σαρανταλείτουργο γιὰ μιὰ βολὰ τόσο νὰ μοῦ τὸ ψάλουν γιὰ τὴ ψυχὴ μου καὶ γιὰ τὴν ψυχὴ τῶν γονέων μου, τὰ ὁποία νὰν τὰ δώσουνε τὰ παιδιά μου καὶ νὰ δώσουνε καὶ ἕτερο μισὸ σαρανταλείτουργο εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου, τοῦ σ(ινὸρ) Λογοθέτη, νὰ μοῦ τὸ ψάλλῃ γιὰ τὴ ψυχὴ μου καὶ γιὰ τὴ ψυχὴ τῶν γονέων μου, τὰ ὁποία νὰν τὰ δώσουνε μὲ τὸ κόμοδό τους. Ἀκόμα ἀφίνω καὶ εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀγίου Ἀναστασίου¹⁾ διὰ μία βολὰ μισὸ σαρανταλείτουργο νὰ μοῦ τὸ ψάλουν καὶ αὐτὸ διὰ τὴν ψυχὴ μου. Ἐτι λέγει: ἀφίνω τῆς θυγατέρας μου, τῆς Καλίτζας, τὸ ἀμπέλι μου ὅπου ἔχω στοῦ Σκανταλιοῦ²⁾ μὲ τὲς ἐλιές του, νὰν τὸ ἔχῃ καὶ ποσσεδέρῃ ἕως ζωῆς τῆς καὶ μετὰ τὸ θάνατόν τῆς νὰ πηγαίνῃ τότες στὰ παιδιά μου, τὰ ἀρσενικὰ καὶ εἰς τὴ κληρονομία τους. Ἀκόμα τῆς ἀφίνω καὶ ἕξι βατσέλια χωράφια, ὅπου ἔχω εἰς τὸ Λεῦκο³⁾, ὅσα εἶναι καὶ ηὔρισκονται. Ἀκόμα τῆς ἀφίνω καὶ ἓνα κομμάτι σταφίδα ἀξιναρίων τεσσάρων μὲ δύο ποδάρια ἐλιές, κείμενη στοῦ Λυκούδη νὰν τὰ ἔχῃ ἢ ἄνωθεν ἕως ζωῆς τῆς καὶ μετὰ τὸν θάνατό τῆς νὰ πηγαίνουν στὰ ἄνωθέ μου παιδιά καὶ στὴ κληρονομία τους. Ἐτι λέγει: ἀφίνω τοῦ υἱοῦ μου, τοῦ Θεωδωρῆ, τὸ ἀμπέλι μου, τὸ ἀπάνου εἰς τὸ Καλαμάκι⁴⁾ μὲ ὅλες τὲς ἐλιές ὅπου ἔχει μέσα. Ἐτι λέγει:

¹⁾ Ἅγιος Ἀναστάσιος. Γνωστὸς ὡς Ἁγ. Α. τοῦ Παλαδᾶ, ναὸς ἐν τῇ πόλει, μεταξὺ τῶν ναῶν Ἀναλήψεως καὶ Ἁγ. Παντελεήμονος, κτισθεὶς ὑπὸ τοῦ πρωτοπαπᾶ Κρήτης Στεφάνου Παλαδᾶ λήγοντος τοῦ 17 αἰῶνος.

²⁾ Σκανταλιοῦ. Τοπων. εἰς περιφ. χωρίων Γαῖτάνι καὶ Λιθακιᾶς γνωστὸν τῷ 1478.

³⁾ Λεῦκο. Τοπων. ἐν τῇ Λίμνῃ Μακρῇ (1678).

⁴⁾ Καλαμάκι. Ὡς τοπων. γνωστὸν ἀπὸ τοῦ 1513. Μικρὰ κόμη τοῦ τ. δ. Λιθακιωτῶν. Τὸ τοπων. γνωστὸν πολλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος.

ἀφίνω καὶ τοῦ υἱοῦ μου, τοῦ σ(ινιὸρ) Προκόπι, τὸ ἀμπέλι μου τὸ κάτου καὶ δύο στάσες ὅπου εἶναι φυτεμένο, κείμενο στὸ Καλαμάκι καὶ αὐτό. Ἔτι λέγει: ἀφίνω ὅ,τι μεσσαρία καὶ μόμπιλε μοῦ εὐρεθῇ στὸ σπίτι μου, νὰν τὰ μοιράζουν τὰ τρία μου παιδιά, Προκόπισ, Θοδωρῆς καὶ Καλίτζα· διὰ προτιμή της τὸ κρεββάτι μου, φουρνίδο μὲ τὸ σεντόνι, πάπλωμα καὶ ὅ,τι ἄλλο τοῦ τοκκάρει καὶ μὲ ὄμπλιγο τὰ ἄνωθέ μου παιδιά, τὰ σερνικά, νὰ ἀγαποῦνε τὴν ἄνωθε ἀδελφή τους καὶ νὰ ἔχουνε καὶ τὴν ἔγνοιά της ὡσὰν καλοὶ ἀδελφοί· καὶ ἰν κάζο, ὅπου πεθάνει τὰ ἄνωθέν μου παιδιά δίχως κληρονομία, τότε τὸ ἄνωθε ἐδικό μου νὰ πηγαίνει στὰ ἀνιψίδια μου καὶ στὴ κληρονομία τους, ἦγουν στὸ Θοδωρῆ καὶ σιμοτινοὺς ἀδελφούς Μπαρζαίους, κάνοντάς μου τὰ καλὰ τῆς ψυχῆς μου καὶ τὴν ἔξοδο τῆς θανῆς μου τὰ ἄνωθέ μου τρία παιδιά, τοὺς ὁποίους καὶ ἰστιτουίρω διὰ κληρονόμους μου μὲ τὲς ἄνωθεν φόρμες καὶ κοντιτζιόνες. Καὶ ἔτσι ἔκαμε τέλος θέλοντας ὅτι ἡ παροῦσα της διαθήκη νὰ ἔχη τὸ στέρεο, βέβαιον εἰς τοὺς αἰῶνας καὶ ὅσες διαθήκες ἢ κοντίκελλα ἔκαμα πρωτύτερα θέλω νὰ μὴν ἀξίζουμε, ἡ παροῦσα μου νὰ ἔχη τὸ στέρεο ὡς ἄνωθε εἰς μαρτυρίας τοῦ σ(ινιὸρ) Ἀλέξαντρο Ζαβραδινοῦ¹⁾ καὶ σ(ινιὸρ) Σταμάτη Σκορδίλη.

Ἀλεξανδρος ζαβραδινὸς μαρτυρῶ τὰ ἄνωθε
σταμάτης σκορδίλης μαρτυρῶ τὰ ἄνωθε.

[Ἐπὶ τοῦ περιθωρίου]

1699 Ἰουλίου 26. ἀπέθανε ἡ ἀντικρυς Βιτώρια καὶ ἐπουμπλικαρίστη ἡ ἀντικρυς διαθήκη της στὸν ναὸν τῆς θείας Ἀναλήψεως ἀποψάλλοντάς την οἱ ἱερεῖς.

50.

Κωδίκελλος τῆς 26 Μαΐου 1699. Νοτάριος Ν. Λιδάνης (σ. 55).

† Ἐν Χριστοῦ ὀνόματι, ἀμήν. 1699 Μαγίου 26, ἀνακραζόμενος ντὰ νόβο ἐγὼ νοτάριος καὶ οἱ κάτωθε τίμιοι μάρτυρες ἀπὸ τὴν κυράτζα Βιτώρια, χήρα τοῦ π(ο)τ(ἐ) σ(ινιὸρ) Μιχάλη Νίκλου, διὰ νὰ ποιήσῃ τὸ παρόν της κωντίκελλο, ἡ ὁποία θέλει νὰ εἶναι σιμὰ εἰς τὴ διαθήκη της, ὅπου ἔκαμε τὴν αὐτὴ εἰς τὰ ἄτη μου καὶ νὰ ἀγροικᾶται τῆς αὐτῆς. Ἐξεκαθαρίζει καὶ λέγει ὅτι, τὸ προᾶμα ὅπου ἄφησε τῶν παιδιῶν της Προκόπι καὶ Θοδωρῆ, τοὺς τὸ ἀφίνει εἰς τὴν ἐξουσία τους νὰν τὸ κάνουνε ὡς θέλουν καὶ βούλονται, δίχως καμμίας λογιῆς κοντιζιὸν καὶ τὸ μερικὸ ὅπου ἄφησε τῆς Καλίτζας, τῆς θυγατέρας της, νὰν τὸ ἔχη ἕως ζωῆς της καὶ μετὰ τὸ θάνατό της νὰ εἶναι καὶ αὐτὸ τοῦ ἄνωθε Προκόπι καὶ Θοδωρῆ νὰν τὰ κάνουν καὶ αὐτὸ ὡς θέλουν καὶ βούλονται. Καὶ ἔτσι ἔκαμε τέλος θέλοντας νὰ ἔχη

¹⁾ Ζαβραδινοῦ. Οἶκογ. Ζ. μαρτυρεῖται ἀπὸ τοῦ 1553.

